

[I]

JOANNES NISBETUS *Eques,*

Agri DIRLITONII quondam Dominus,

GULIELMO NISBETO *Adolescenti,*

S.

LYSIIS hospes gratus PITCARNIUS oris,
Obvius in pratis se mihi forte tulit:
Alter in alterius dilectis haesimus ulnis,
Illi gratus eram, nec minus ille mihi.
Utque peragramus lucos sedesque beatas,
Hic canit Elysiis carmina digna locis;
Et rerum causas aperit, mirandaque monstrat,
Qualia mens hominum fingere nulla potest.
Scripta linenda cedro, vestro quae liquerat orbi,
Vix credas, temnit, seque minora putat.
Hic, cupidis, retulit de te permulta rogatus,
Auribus hausurum te mea dicta fore:
Cuncti, inquit, mirantur, amant, imisque reponunt
Sensibus, Elysio quicquid ab orbe venit.
Ast animas dixi, domibus terraque relictis,
Perraro solitas reddere verba notis:
Hae nam, verba notis reddendo, gaudia rumpunt,
Tempore quae minimo rumpere, poena foret.

Me

Me tamen orabat per amicitiamque Deosque,
 Praestaret linguae ut litera missa vices,
 Quae prece te moneat venerari supplice Numen,
 Litera virtutis quae tibi monstret iter:
 Nam mihi crede, inquit, si jam spes illa Tuorum
 Virtuti & Musis tempora cuncta daret,
 Non foret Edini juvenis praestantior illo,
 Dignior aut ullus teque tuaque domo.
 Dixit, aditque viros natos melioribus annis,
 Solus ego digitis haec noto verba meis.

Si, GULIELME, locos cupias habitare beatos,
 Et nolis famam, te moriente, mori,
 Numinis aeterni praeceptis imbue mentem,
 Queis facilem cunctis monstrat in astra viam,
 Qui Coelum & Terras, qui nutu concutit Orcum,
 Tu virtutis amans jussa capeffe Dei:
 Nam mortale genus momento deperit horae,
 Si scelerum vindex saeviat ira Jovae.
 Nemo Deo gratum credat, contemnere Regem;
 Nam Rex in terris vivit imago Dei.
 Laedi impune finet sua sceptrā vicesque gerentem,
 Cum mage grata sibi est thure meroque fides?
 Te jubet Omnipotens aeterni Patris amore
 Et sua jussa sequi, Regis & illa sui.
 Qui peccare timet, ne crimina poena sequatur,
 Sese indignus amat, numina nulla colit.

Mille preces sordent, quas poenae & Vindicis horror,
 Atque Dei quas non fundere suasit amor.
 Sunt qui armenta, greges, & lati jugera fundi
 Et gazas Arabum numinis instar habent.
 At nemo censum tumidus jactaret & agròs,
 Humanae fortis si foret ille memor.
 Alternat fortuna vices, transmutat honores,
 Nescit & incertas figere vana rotas.
 MARCUS equis insignis erat, curruque superbus,
 Vestiit hunc ardens murice lana virum.
 Foenore dives erat, tantum servabat in arcis,
 Quantum, CROESE vetus, te numerasse ferunt:
 At nunc ille pedes per vicos sordidus errat,
 Et nil, quo vivat vel tumuletur, habet.
 Aspice MARCELLUM, cui jugera multa parentum
 Debita sunt, quo nil mitius orbis habet.
 Hic patrios fines & dulcia linquere rura
 Cogitur, & fragili credere cuncta rati:
 Unica MARCELLO virtus restabat eunti,
 Quae conjuratas fugerat una manus.
 Cum peteret terras alio sub sole jacentes,
 Forti apparebat pectore nudus opum;
 Constat enim, mellor donec fortuna favebat,
 Fortunae instabiles hunc metuisse vices.
 Nunc virtute sua gaudet se involvere, virtus
 Praestat quas nimias India mittit opes.
 Hae celeres quatiunt pennas, miserosque relinquunt:
 Cultores nunquam deserit illa suos.

Illa

Illa sibi gaudet Musas adjungere, Musae
 Erudiunt homines, quos facit illa Deos.
 Hae quoque, Pieriis si des puer otia sacris,
 Non te destituent, sorte premente, senem.
 NASONEM patriosque Deos, carosque sodales
 Linquere cogebat CAESARIS ira gravis.
 Cum traheret vitam Scythici prope littora ponti,
 Pressus mille malis, mille pericla timens,
 Curarum requies, sola & medicina dolorum
 Huic fuit in studio Pieridumque mora.
 Me licet expectent animae manesque piorum,
 Pauca tamen referam, quae fugienda velim.
 Istum, qui ingenuas vocat artes taedia vitae,
 Desere, ne noceant dira venena tibi.
 Hunc fuge, qui vivit congesto pauper in auro,
 Munera qui poscit, reddere nulla cupit:
 Nam quicumque petit quae munera reddere nescit,
 Indignus sacro est jure sodaliti.
 Hunc fugias, qui non animis moderatur & irae,
 Quem furor & rabies armat in omne nefas.
 Armeniae tigres, ursi, Poenique leones
 Non iracundo plus feritatis habent:
 Quin minor est horum feritas. Est ursus ab urso
 Tutus, cumque suis non leo bella gerit.
 Percitus aet ira socios necat, inque morientes
 Arma movet, saevis saevior ipse feris.
 Gaudia nunc me aeterna vocant, his utere dictis,
 Altera quam mittam litera plura dabit.

F I N I S.

